

Setkání s pamětnicí holocaustu

V pondělí 10. června jsme na naší škole se studenty 2.A a 2.B přivítali mimořádnou návštěvu. Díky zprostředkování vzdělávacího spolku **Bene viaticus** jsme se mohli zapojit do projektu **Světlo paměti**, který formou přednášek a besed s pamětníky přibližuje problematiku holocaustu a poukazuje na závažnost rasových předsudků a extrémismu ve společnosti. Naším hostem byla paní **RNDr. Michaela Vidláková**, která byla jako dítě dva a půl roku vězněna v Terezíně. V první části setkání lektor projektu pan **Radek Hejret** v interaktivním výkladu stručně nastínil dějiny Židů a antisemitismu. Ve dvou dalších vyučovacích hodinách se pak studenti seznamovali s životním příběhem paní Vidlákové. Vyprávění bylo velmi poutavé, paní Vidláková jej doplňovala množstvím fotografií. Síla tohoto osobního setkání se odrážela v soustředěné pozornosti studentů a v závěru v dotazech, které paní Vidlákové pokládali.

Co studenty nejvíce upoutalo?

... s jakým nadhledem o svém pobytu v Terezíně vyprávěla, a to, že si stále uchovávala pozitivní myšlení. Zaujalo mě, že dokázala soucítit s těmi, kteří na tom byli ještě hůře, a dokázala jim někdy přenechat svůj příděl jídla“ (Martin)

... jak drobné věci hrály obrovskou roli v jejím přežití. Také to, že i přes spoustu nemocí, které dostala, se uzdravila v tamějších podmínkách“ (Kamila)

... jaké maličkosti dokážou zachránit život, např. vichřice před transportem do Osvětimi, ale i obětavost židovských vězňů v dětských domovech. (Matěj)

... že se paní doktorka nebála nebo neměla problém znovu se ponořit do svého příběhu a vyprávět. Dále mě zaujalo, jak se v Terezíně doopravdy žilo, např. pokoje, zakázané vyučování, práce, jídlo. Jak se zacházelo s lidmi. (Barča)

...jak bere jako povinnost sdílet svůj příběh ostatním lidem. Jak je pozitivní i přes to všechno, co se jí stalo... Je neskutečné vidět někoho takového na vlastní oči a slyšet jeho příběh“ (Bára)

Líbilo se mi, že o všem mluvila konkrétně a otevřeně. Nejvíce mě zaujala historka o tom, jak jim malý dřevěný pejsek zachránil život.“ (Eliška)

Ptala jsem se jí na konci: „Čeho si vážíte nejvíce?“ Odpověděl mi prostě: „Kamarádství, života, svobody a že mám kde bydlet.“ Její obrovská pokora, vděčnost za vše a optimismus nebyl cítit jen z této odpovědi, ale z celého jejího vyprávění. Dále, že k přežití stačí tak málo, ale zároveň mnoho - štěstí a odhodlání žít. (Eliška)

Bližší informace k projektu Světlo paměti najdete zde:
http://testedu.vrbawetzler.eu/lang_cs/clanek/16/17/

Za PK dějepisu Eva Veselková